

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμενὸν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932—
ὡς ἐλευθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικά 60,
ἑξάμηνη 35 καὶ τρίμηνη 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ : Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἑξάμηνη 2
καὶ τρίμηνη 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐυδοπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 40ὸς

Ἀθῆναι, 15 Ἰουλίου 1933

Ἔτος 55ον.—Ἀριθ. 33

ΛΑΓΟΣ ΚΑΙ ΓΑΪΔΑΡΟΣ

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Ἕνας γαῖδαρος μιὰ φορὰ ἔχασε
τὴν ὑπομονή του.

— Ὑποφέρεται τέτοια ζωὴ, γιὰ
πές μου ; ἔλεγε. Δουλειά, δουλειά
γαϊδουρινή, ἀπὸ τὸ πρωτὶ ὡς τὸ βρά-
δυ, ὅστερα λίγο ἄχυρο ξερό καὶ μέσα
στάχουρι.

— Καὶ γιὰ πληρωμὴ γιὰ τοὺς τό-
σους κόπους μου, νὰ μὴν ἔχω οὔτε
ἓνα μικρὸ σημάδι ἀγάπης ἀπ' τὸν
ἀφέντη μου, οὔτε ἓνα χάδι, οὔτε ἓνα
λόγο γλυκό. Ξύλο, ξύλο, ξύλο!

— Ἀλλὰ τί νὰ τὰ ξαναλέμε ; Τέ-
τοια δὲν ἦταν τάχα, χρόνια ἀμέτρη-
τα τώρα, ἡ ζωὴ ὅλων τῶν γαϊδάρων ;

Λοιπὸν ὁ γαῖδαρός μας ἔχασε πιά
τὴν ὑπομονή του, καὶ ἀποφάσισε νὰ
πάρῃ τὰ βουνά. Ἀπὸ πολὺν καιρὸ
τὸ εἶχε βάλει στὸ νοῦ του, καὶ ὅταν
ὁ ἀφέντης του τὸν φόρτωνε τὰ λα-
χανικά γιὰ νὰ τὰ πᾶῃ στὸ παζάρι, ἢ
ὅταν τὸν φόρτωνε ξύλα ἀπὸ τὸ δά-
σος νὰ τὰ πᾶῃ στὸ σπίτι, τσαλαθου-
τοῦσε μέσα στὸ σκονισμένον δρόμο,
καὶ τοῦ ἔκαιγε ὁ ἥλιος τὰ πλευρά, καὶ
ἡ σκόνη ποὺ σήκωναν τὰ κουρασμέ-
να πόδια του χωνόταν μέσα στὰ πλα-
τιά ρουθούνια του, καὶ τὸν ἔκανε νὰ
φυσᾷ καὶ νὰ ναστενάζῃ. Καὶ μ' ὅλα
αὐτὰ ἔτρωγε ὀλοένα ξυλιές γιὰ νὰ
πηγαίνῃ πιδ γρήγορα, καὶ κατέβαζε
τὰ μεγάλα αὐτιά του μὲ ὑπομονή,
καὶ μισόκλεινε τὰ ἄθωα του μάτια,
καὶ ἡ λύπη του μεγάλωνε σιγά-σιγά,
ὡς πού νὰ ἔρθῃ ἡ ὥρα καὶ ἡ στιγμή,
γιὰ νὰ κάμῃ ἐκεῖνο ποὺ ἔβαλε στὸ
νοῦ του. Καὶ ἡ ὥρα αὕτῃ ἔφτασε.

Μιὰ βραδυὰ ὁ κύριός του, δὲν ἔ-
κλεισε καλὰ τοῦ ἀχουριοῦ τὴν πόρ-
τα. Δὲν τοῦ φαινόταν καὶ τόσο ἀπα-
ραίτητο νὰ τὴν καλοκλείσῃ, γιὰτὶ
ἀπὸ τὸ νοῦ του δὲν τοῦ περνοῦσε
πὺς ὁ γαῖδαρός του αὐτὸς μποροῦσε
νὰ μὴν εἶναι εὐχαριστημένος μὲ τὴν
θέση του καὶ νὰ ἔχῃ καὶ διαφορετικὴ

γνώμη γιὰ τὴ ζωὴ. Κι' αὐτὸ δὲ ἔ-
λειπε τώρα, νὰ ἔχουν καὶ οἱ γαῖδα-
ροι ἀξιώσεις!

Λοιπὸν ἡ πόρτα τοῦ ἀχουριοῦ δὲν
ἦταν καλὰ κλειστὴ ἐκεῖνο τὸ βράδυ,
καὶ τὸ γαῖδουρι ἔφυγε.

Ὅλη τὴ νύχτα γύριζε ἐδῶ κι' ἐκεῖ
καὶ χαίροταν τὴν ἐλευθερίαν του. Οὔτε
νύστα καταλάβαινε, οὔτε κούραση,
οὔτε κόπο.

Τώρα ποὺ ὁ γλυκὸς ἀέρας τῆς
ἐλευθερίας τοῦ χάιδευε τὸ μέτωπό
του, τώρα ποὺ κατάλαβε τὸν ἑαυτὸ
τοῦ ὀλωσδιόλου ἀνεξάρτητο, τοῦ ἤρ-
θε σὰν ἓνα μεθύσι ἀπὸ τὴ μεγάλη
του χαρά.

Τὸ νυχτερινὸ ἀεράκι τοῦ δρόσιζε
τὸ βασανισμένον του κορμί. Νέα ζωὴ,
νέα δύναμη κυκλοφοροῦσε μέσα στὶς
φλέβες του καὶ τὸν ἔφερνε ἀπ' ἐδῶ

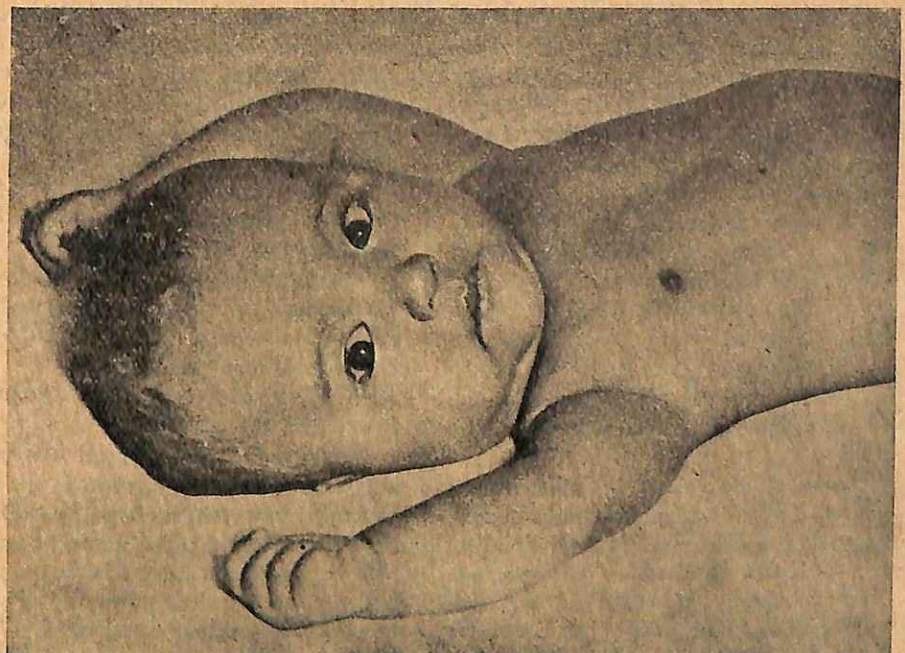
κι' ἀπ' ἐκεῖ, μεθυσμένον ἀπὸ τὴν ἐ-
λευθερίαν του.

Πλησίαζε νὰ ξημερώσῃ πιά κι' ἐ-
κεῖνος ὅλο πῆγαινε χαζεύοντας μέσα
στὰ χωράφια, τσαλαπατώντας τὰ
σπαρτά, δαγκώνοντας τὰ γινωμένα
σιτάρια, μὲ μιὰ εὐγνωμοσύνη μέσα
στὴν ψυχὴ του, εὐγνωμοσύνη στὸ Θεὸ
ποὺ τοῦ ἔδωκε τὴ ζωὴ καὶ τέτοια
καλὰ γιὰ νὰ χαρῇ.

Ἐξαφτα ἓνας πετεινὸς ἀκούστηκε
νὰ λαλῇ. Ὁ γαῖδαρος θυμήθηκε τότε
πὺς τέτοια ὥρα κάθε μέρα ὁ κύριός
του τὸν ἔβγαζε ἀπὸ τὰ χούρι, τὸν
φόρτωνε κι' ἀρχίζει τὴ δουλειά του.

Μαζὶ μὲ τὸν κύριό του γεννήθηκε
μέσα στὸ κεφάλι του ὁ φόβος μήπως
ξαναπιαστῇ, μήπως χάσῃ τὴν ἐλευ-
θερίαν του, καὶ ὅσο τὰ πράματα ἀρ-
χιζαν νὰ μισοφωτίζονται ἀπὸ τὴν

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ



Τὸ μωρὸ μετὰ τὸ μπάνιο κατευχαριστημένο.

αυγή, τόσο μέσα στο μυαλό του ζωντάνευε ο φόβος και η ανάγκη να φύγει μακριά και να κρυφτεί από τα μάτια του κόσμου.

Εκεί κοντά ήταν ένα δάσος που πολλές φορές το είχε επισκεφθεί με τον αφέντη του.

Σκέφθηκε λοιπόν, πώς καλύτερο καταφύγιο από το δάσος εκείνο δεν ήταν δυνατό να βρη. Αλλά από ποιο μέρος βρισκόταν δεν ήξερε κι αυτός. Γυρνώντας έδω κι' εκεί είχε χάσει το δρόμο του, και τώρα δε γνώριζε πια τα τριγύρω του, ούτε ήξερε από ποιο μέρος βρισκόταν το χωριό, το άχουρι του, και το δάσος. Τό θυμητικό του, το περίφημο θυμητικό του, που τον έκανε να βρίσκει μονάχος το δρόμο του και την πόρτα του άχουριού του, θάρρεις πώς από το μεθύσι της ελευθερίας είχε σκοτιστεί.

Όμως ελα προχωρούσε.

Εκεί έφτασε σ' ένα τσίρταρο. Ο ένας δρόμος κατέβαινε, ο άλλος τραβούσε ίσια-ίσια μπροστά του, κι' ο άλλος πάλι λίγο λοξά ανέβαινε.

Ο γαϊδάρος στάθηκε συλλογισμένος, ποιά δρόμο να πάρη.

Αξαφνα βλέπει μπροστά του ένα λαγό, γοργό-γοργό, χαριτωμένο, με το βάδισμά του που θάρρεις και είναι πέταμα πουλιού, με τα μεγάλα αυτιά του καθώς κουνιόνταν με το τρέξιμο.

Πρώτη φορά ο γαϊδάρός μας έδλεπε λαγό. Εκείνο που του έκανε εντύπωση μεγάλη, ήταν τα δυο αυτιά του λαγού, αυτιά πολύ γνώριμα, αυτιά που ήξερε πως τέτοια, τα ίδια, ήταν φυτρωμένα και στο δικό του τό κεφάλι.

Και τα γνώριζε καλά ταυτιά του, ταυτιά του που είχαν τόσες και τόσες πικρές λέξεις ακουσμένες, τα αυτιά του τα υπομονητικά, τα μεγάλα για να ακούν πολλά και να υποφέρουν. Τα γνώριζε, γιατί, όταν έπινε νερό στο βαρέλι, τα έβλεπε να κουνιούνται μπροστά του.

Λοιπόν τέτοια αυτιά, τα ίδια, βλέπει και στο κεφάλι του λαγού και τον ρωτά με καλοσύνη:

— Από ποῦ μάς έρχεσαι, καλέ μου; Πρώτη φορά σε βλέπω στη ζωή μου.

— Κι' εγώ το ίδιο, λέει ο λαγός. Βγήκα από τη φωλιά μου να κάμω ένα γύρο.

— Και ποῦ είναι η φωλιά σου;

— Κατά το δάσος, λέγει ο λαγός βιαστικά και ετοιμάζεται να φύγη.

— Κατά το δάσος; Αλήθεια, μέσα στο δάσος είναι; Για πές μου, καλέ μου, ποιάς δρόμος πάει στο δάσος, γιατί κι' εγώ για κεί βρίσκομαι.

— Οὐφ! καίμενε, δεν έχω καιρό να χάνω. Νά, βλὼι οἱ δρόμοι στο δάσος βγαίνουν σὰν τρέξεις.

— Νά, καταλαβαίνω, μά' εγώ εἶμαι βιαστικός, γιατί έχω λόγους που θέλω να φτάσω μια ὥρα πρωτύτερα στο δάσος. Πές μου, ποιάς δρόμος είναι ο πιά γρήγορος γιατί, ἂν ἀργήσω, μπορεῖ να πέσω στα χέρια τῶν ἐχθρῶν μου και να κακοπάθω.

— Ἄν νομίζης, πῶς κάθομαι ἐγώ με το μέτρο να μετρώ τοὺς δρόμους! Δὲν ξέρω, βρε ἀδερφέ, σοῦ λέγω. Τρέξε, κουνήσου κομμάτι και θά βρῆς το δρόμο. Δὲ μπορῶ τώρα να κάθουμαι να συλλογίζουμαι ποιάς είναι ο πιά μακρὸς και ποιάς είναι ο πιά κοντὸς. Στο καλό! και ἔδωκε ένα πήδημα λοξό.

— Στάσου, καίμενε, μὴ φεύγεις, να χαρῆς ταυτιά σου, ἔτσι καταλαβαίνω πῶς σε συμπάθησα... ἴσως γιατί μοιάζουμε... Τί ξέρεις, ἂν δὲν εἴμαστε και συγγενεῖς;

Μά στο λαγό καθόλου δὲν ἄρεσαν αὐτὲς οἱ κουβέντες. Ξεμάκρινε βιαστικά μουρμουρίζοντας μέσα στα μουστάκια του.

— Μά την ἀλήθεια, δὲ βρίσκω να έχω καμιά ὁμοιότητα μ' αὐτὸν τὸν κρεμαντά!

Ταυτιά τοῦ γαϊδάρου, καθώς εἶπαμε, ἦταν μαθημένα νάκουν τέτοια λόγια. Τάκουσε λοιπόν κι' αὐτά, χαμήλωσε τ' αυτιά του και τράβηξε μπροστά του ἀκολουθώντας ένα ἀπὸ τοὺς τρεῖς δρόμους.

Ο δρόμος τὸν ἔφερε ὕστερα ἀπὸ κάμποσην ὥρα στο δάσος.

Εκεί πέρασε ὅλη την ἡμέρα ἡσυχος και εὐτυχισμένος.

Ἄχ! τί ἀπόλαψη ἦταν ἐκείνη! Πῶς μοσκομύριζαν τὰ δροσερά χορτάρια, πῶς λαμποκοποῦσαν σὰν ἀστέρια διαλεχτά που και που οἱ ἀνεμῶνες, πῶς βουίζαν τὰ ἐντομα, πῶς γλυκοκελαδοῦσαν ἐλεύθερα και χαρούμενα τὰ πουλιά!

— Ἐδῶ εἶναι ἡ εὐτυχία, ἔλεγε μέσα του ο γαϊδάρος. Ἐδῶ εἶναι ο παράδεισος τῶν γαϊδάρων.

Ὅταν τὸ μυαλό του πήγαινε στ' ἀχούρι και στ' ἄχυρο τὸ ξερό, που ἔτρωγε κάθε μέρα, και στο ξύλο τὸ ἀλύπητο, ἔλεγε μέσα του:

— Τ' ἀχούρια εἶναι ἡ κόλαση τῶν γαϊδάρων.

Για να νοιώσῃ καλύτερα τὴ γλυκιὰ μυρουδιά τοῦ χορταριοῦ, για να ρουφήξῃ ὅλη του τὴ δροσιά, κυλιόταν ο γαϊδάρος μας καταγῆς μέσα στα χορτάρια, ἔπαιρνε βόλτες μιά δεξιά, μιά ἀριστερά, χτυπώντας με τὰ πέταλα τὸν καταπράσινο τόπο. Ἐπειτα πετιόταν μονομιὰς ὀλόρθος

και ξοῦσε κάμποση ὥρα τὰ πόδια του σ' ἕναν πεσμένον κορμὸ βελανιδιάς που ἦταν παραπέρα. Θάρρεις και βιαζόταν ο δυστυχισμένος να ξεκαρφώσῃ ἀπὸ πάνω του ἐκεῖνα τὰ σιδερένια πέταλά του, τελευταῖο σημάδι τῆς σκλαβιάς του.

Ὅλη τὴν ἡμέρα χάρηκε τὴν ἐλευθερία του. Τὸ βράδυ πλάγιασε σ' ἕνα χαντάκι, που ἦταν στὴν ἄκρη τοῦ δάσους. Στὸν ὕπνο του εἶδε ἕνα ὄνειρο που τοῦ ἔδειχνε ὀλοφάνερα τι ὅλες του οἱ ἐπιθυμίες θά ἀλήθευαν: Εἶδε ὅτι αὐτὸς ἦταν τάχα διαλεγμένος ἀπὸ τὸ Θεὸ να λευτερώσῃ ὅλη τὴ γενιά τῶν γαϊδάρων. Ὅτι ἦταν ἕνας γαϊδάρος ὅλως διόλου ἐλεύθερος, ἀνεξάρτητος και χωρίς καμιά ὑποχρέωση σ' ἄλλα ζῶα που δὲν μοιάζουν με τοὺς γαϊδάρους. Ὅτι θά γλύτωνε ὅλη τὴ γενιά τῶν γαϊδάρων ἀπὸ τὴν παντοτεινὴ σκλαβιά τῶν ἀνθρώπων.

Ἦταν πρῶτ' ὅταν πιά ξύπνησε. Ἀκόμα δὲν εἶχε καλοανοίξει τὰ νυσταγμένα μάτια του, ἀκόμα δὲν εἶχε ξετινάξει τὰ σκονισμένα του αυτιά, και βλέπει μπροστά του τὸ φίλο του τὸ λαγό να ἔρχεται τρεχάτος.

Στὸ πρόσωπό του φαινόταν ζωγραφισμένος ο τρόμος και μιά φανερὴ νευρική ταραχὴ τάραιξε τὸ κορμί του, που τὸν ἔκανε να τρέμη.

— Μὲ κυνηγοῦν, με κυνηγοῦν, φωνάζει φοβισμένος ο λαγός. Παραζαλίστηκα, δὲν ξέρω τί μοῦ γίνεται...

Ἀπὸ ποῦ ἔρχεται ο σκύλος; Ἀπὸ ποῦ ο κυνηγός; Δὲν ξέρω. Ἀκούς, καίμενε, τὸ γαύγισμα τοῦ σκύλου; Ἀπὸ κεί εἶναι; ἀπὸ δῶ; Ἀπὸ ποῦ ἔρχονται; Φωνὲς ἀκούω, και ἀπὸ ἀνθρώπους βήματα, μὰ ἀπὸ ποῦ ἔρχονται δὲν καταλαβαίνω. Ἄχ! κρίμα που δὲν έχω τὸ μπόι σου, καίμενε, για να ἴδω μακριά ἀπὸ ποῦ εἶναι ο πιά μεγάλος κίνδυνος... Παραζαλίστηκα... Τὰ αυτιά μου βουίζουν... ποῦ να πάω! Δεξιά;... ἀριστερά;

Κι' αὐτὰ λέγοντας πηδοῦσε ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεί, ἔτρεχε λίγο και πάλι γυρνοῦσε πίσω σὰ σκιστιμένος.

— Ἄχ! εἰ ποῦ ἔχεις τόσο ψηλά ποδάρι σήκη κι' ἀνέβα ἀπὸ τὸ χαντάκι γρήγορα, καίμενε. ρίξε μιά ματιά και πές μου ἀπὸ ποῦ ἔρχονται; Ἀκούς τὸ ποδοβολητό;... Τὰ γαύγισμα τ' ἀκούς;

— Νά, μὰ ἂν πιάσουν κι' ἐμένα; λέγει ο γαϊδάρος. Κι' ἐγώ φυγόδικος εἶμαι, κι' ὅταν ἀκούω θόρυβο κι' ἀνθρώπινη λαλιά με συμφέρει καλύτερα να βρίσκωμαι μέσ' στὸ χαντάκι, παρὰ να βγῶ ἔξω να δείξω τὸ μπόι μου.

— Ἐλα, καίμενε, μὴ με ἀφήσης να χάσω τὴ ζωή μου. Ἐσὺ θά με

Ο ΔΙΧΟΥΔΑΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΑΓ'.

Τελείωσε ο Αύγουστος, μπήκε Σεπτέμβρης, σὲ λίγο θά τελείωνε κι' ο τρύγος, και τότε ἀντίο ἐσχόη! Θάρριζε τὸ φθινόπωρο με τις βροχές του, και τὸ ὕπαιθρο δὲ θάταν πιά τόσο εὐχάριστο. Ἐπρεπε λοιπόν να μὴ χάνουν στιγμή αὐτὲς τις τελευταῖες ἡμέρες, να ἐπωφελοῦνται ἀπὸ κάθε εὐκαιρία για νὰπολαμβάνουν τὴν ὥραία φύση και νὰναπνέουν τὸν ἐλαφρὸ και ζωογόνο ἀέρα της.

— Τί γοήγορα που περνᾷ ο καιρός! εἶπε μιά μέρα ο Διχουδάκης.

Πῶς να κάμω για να τὸν σταματήσω; Ἄ, μιά ἰδέα! Ἄν σταματήσω τὸ ρολόι, δὲ θά πάψῃ να τρέχῃ κι' ο καιρός;

Τὸ εἶπε και τὸ ἔκανε. Ἀνέβηκε σὲ μιά καρέκλα και κράτησε ἀκίνητο τὸ βαρίδι τοῦ μεγάλου ρολοιοῦ που ἦταν πάνω στο μάρμαρο τοῦ τζακιού.

— Ἐτσι και τὸ ἀτζέμ-πιάφι θά βράσῃ περισσότερο, εἶπε, και τὰ κοτόπουλα θά γίνουν πιά τρυφερά.

— Μπᾶ; ἐντεκάμισυ μόνο ἡ ὥρα; λέει ἡ γιαγιά, βλέποντας τὸ ρολόι, χωρίς να προσέξῃ πῶς ἦταν σταματισμένο. Ἄς πᾶω να κάμω ἕνα γύρο στο περιβόλι.

Σὲ λίγο κοιτάζει ἀπ' τὴν πόρτα τῆς σάλας κι' ἡ μαμιά:

— Μπᾶ; ἐντεκάμισυ εἶναι ἀκόμα; ἔχω καιρὸ να γράψω μερικά γράμματα.

Νά κι' ο θεῖος Κωστής:

— Μόνο ἐντεκάμισυ ἡ ὥρα;

Περίεργο! Καί μὲνα μοῦ φαινόταν πῶς πεινοῦσα!... Πᾶω περίπατο.

Ἡ Μαργαρώ, ἐκπληκτικὴ που δὲν ἔβλεπε κανένα στο σπίτι, τρέχει στη σάλα να ἴδῃ τί ὥρα εἶναι:

— Ἄ, τόσο νωρίς; Καί τὸ φαί εἶναι ἑτοιμο! Τὰ κοτόπουλα κοντεύουν να λυώσουν!

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἔρχεται κι' ο παππούς:

— Μαργαρώ, τί περιμένεις; Δὲ σεοβρίζεις να φᾶμε;

— Μὰ κοιτάξτε, κύριε, τὸ ρολόι. Ἐντεκάμισυ...

Κοιτῇ! Καί δὲ βλέπει πὺ τὸ ρολόι δὲ δουλεύει πιά; Ἐφαγε τὸ ἄχυρό του. Πρέπει να τὸ κουρδίσω.

— Ὅχι, καλέ! φωνάζει ἡ γιαγιά, γυρίζοντας ἀπ' τὸ περιβόλι. Τὸ πρῶτ' ἐγὼ τὸ κούρδισα.

— Μὰ πῶς σταμάτησε; Χάλασε;...

Ὅχι, τὸ ρολόι δὲν εἶναι χαλασμένο, Μόλις ο παππούς βάσει σὲ κίνηση τὸ βαρίδι, ἀρχίζει πάλι να δουλεύῃ μιά χαρά: Τίκ-τάκ! τίκ-τάκ! Κάποιος θάβαλε χέρι, κάποιος θά τὸ σταμάτησε για να παίξῃ...

Μὰ ποιάς;...

Κάθονται ἐπιτέλους στο τραπέζι. Τὰ κατόπουλα εἶναι λυῶμα και τὸ ρύζι κατάπλασμα ἀπὸ τὸ βράσιμο.

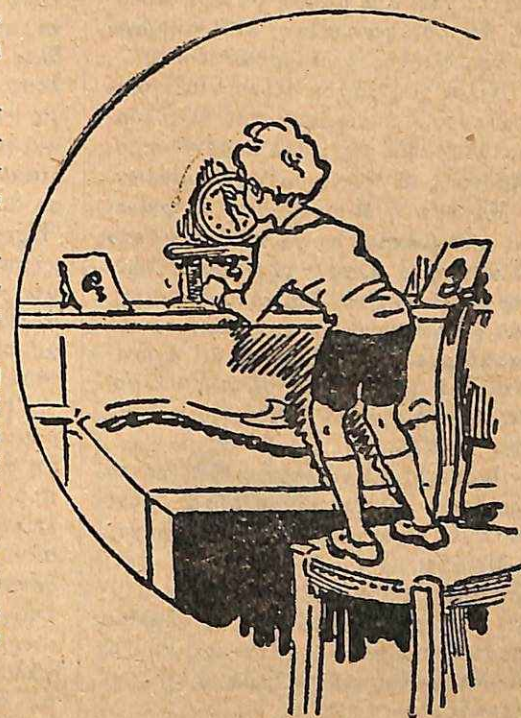
— Ἐγὼ δὲ φταίω, λέει ἡ Μαργαρώ. Φταίει ἐκεῖνος που σταμάτησε τὸ ρολόι.

— Μὰ ποιάς; ποιάς;

Κατὰ τὴ συνήθειά του, ο Πετράκης ὁμολογεῖ:

— Ἐγὼ! Ἡθελα να κάμω τὸν καιρὸ να σταματήσῃ, ἀλλὰ δὲν κατάφερα παρὰ να χαλάσῃ τὸ φαί.

Γελοῦν για τὴν κουταμάρα του, μὰ και θυμώνουν που ἄγγιξε τὸ ρολόι. Κι' ἐνῶ οἱ ἄλλοι, ὕστερ' ἀπὸ τὸ ἄθλιο ἐκεῖνο ἀτζέμ-πιάφι, τρῶνε



άσπρο τυρί κι' ωριμότητα σταφύλια, ο Λιχουδάκης τούς κοιτάζει και ζηλεύει. Γιατί ο μπαμπάς είπε:

— Μή δώσετε φρούτο του Πετρούκη!

(Ακολουθεί)

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

Η ΜΑΥΡΟΜΑΝΤΗΛΟΥ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Στή δυτική άκρη του ωραίου τρικολπού λιμανιού του θαλασσινού χωριού μας, εκεί όπου το κύμα σκάζει και δείχνει μια μαύρη μυτερή κορυφή άφροστεφανωμένη, εκεί σηκώνει το κεφάλι της η Μαυρομαντηλού.

Όλοι οι βράχοι στέκονται γύρω ασάλευτοι, περιφρονώντας μ' δόλυμια άταραξία τις άπελπισμένες προσπάθειες των μανιασμένων κυμάτων.

Μονάχα η Μαυρομαντηλού φαίνεται από μακριά σ' α να κουνιέται, σ' α να κουνή το κεφάλι της προσκαλώντας κοντά της τον απόκοτο βερκάρη, που άνεβασμένος σ' ένα παλαιοσάνιδο παραδέρνει στο πέλαγος κι' άγωνίζεται να βρής στα βάθη της θάλασσας τροφή για τον έαυτό του και για τους δικούς του.

Φαίνεται σ' α να τον καλή κοντά της όπως οι παλιές σειρήνες, μόνο που αυτή είναι μια άφωνη και άψυχη.

Μοιάζει με ναυάγιο ριγμένο εκεί από άμέτρητους χρόνους, που το χτυπά το άφρισμένο κύμα κι' εκείνο τραντάζεται και κουνιέται και κουνεί το κεφάλι του για να ξεμαυλίση τους φαραδες.

Μα σ' αλήθεια, ούτε το κεφάλι δέν κουνιέται. Τό κύμα μόνο σπάζει επάνω του κι' άφρίζει και το περιχύνει με το άλμυρό νερό του. Από κοντά η Μαυρομαντηλού είναι κι' αυτή μια ξέρα, ένας βράχος σ' α τους άλλους.

Λένε, μ' α ποιός το πιστεύει, —κι' όμως αν ήταν αλήθεια! — πώς η Μαυρομαντηλού ήταν κι' αυτή μια φορά γυναίκα και μητέρα, μητέρα μ' έφτά γιούς λεθέντες. Και τούς έφτά της γιούς, που ήταν όλοι άξιοι θαλασσινοί, τούς φτόνεσε ο Γοργόνα της θάλασσας και τούς έπνιξε στο πέλαγος. Κι' η μότρα σπλαχνίστηκε τον πόνο της μάνας και τη μεταμόρφωσε σ' α βράχο και την φύτεψε εκεί, όχι μακριά από την ακρογιαλιά, με άνιση-κωμένο το κεφάλι της, που φαίνεται σ' α να φορά μια μαύρη μαντήλα. Και η χαροκαμένη μάνα μ' όλο που γινε βράχος, χαίρεται τώρα όταν βλέπει από μακριά ανθρώπους να θαλασσοπνίγονται στο πέλαγος, και δροσίζει τον πόνο της εκεί μέσα στη θάλασσα την άπιστη. Αυτή είναι η Μαυρομαντηλού.

Δέν ξέρω τί μυστικό σύνδεσμο εί-

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

χαν η Μαυρομαντηλού κι' ο γέρο-Γιαννιός ο φαράς. Μ' α πάντοτε αυτή, είτε από κοντά περνούσε εκείνος, είτε από μακριά, τον καλούσε πρὸς το μέρος της, τον τραβούσε κοντά της.

Κάθε μέρα ο Γιαννιός περνούσε από τα νερά της σκίζοντας σ' α μάκρος και σ' α πλάτος το ωραίο τρικολπού λιμάνι του χωριού. Τριγύριζε όλες τις ακρογιαλιές, έψαχνε σ' α όλους τους βράχους, ψαχούλευε όλες τις θαλασσοπηλιές με το καμάκι του και με το γάντζο του. Έπλεε από λιμανάκι σ' α λιμανάκι, από άμμουδιά σ' α άμμουδιά, από βράχο σ' α βράχο. Ήξερε όλους τους κρυψώνες των χταποδιών, όλα τα θαλάμια των μούγγριων, όλα των άστακων τα λημέρια. Ποτέ ροφός δέν του ξέφευγε κι' οι συναγρίδες ήταν σ' α να γητεύονταν απ' τ' άγκίστρι του.

Έπλεε συχνά στα νερά της Μαυρομαντηλούς, γιατί είχε μια παράδοξη άγάπη στο μοναχικό αυτό βράχο, που μόλις ξεπρόβαλλε την κορφή του επάνω από τον άφρο της θάλασσας σ' α αποσταμένος κολυμπητής που ξεκουράζεται ξαπλωμένος άνάσκελα επάνω στο κύμα. Γνώριζε όλες τις σπηλιές και τους κρυψώνες του μεγάλου αυτού βράχου, όπου έδρισκε τα ωραιότερα θαλασσινά, άστακούς και καραβίδες άπίστευτα μεγάλους και πεταλίδες και άλλα νόστιμα κοχύλια κάθε λογής.

Μ' α είχε περάσει πιά η έποχή που ο Γιαννιός είχε δικές του δυο καμαρωμένες βάρκες, την «Επτάλοφο» και την «Αγία Σοφία», και που είχε για δνειρό του να μπουν οι Έλληνες ξανά στην Πόλη. Τώρα ο Γιαννιός δέν είχε πιά παρά μια μονάχα βαρκούλα, που είχε άρχισει κιόλας να σαπίζει κι' είχε σχεδόν την ίδια ηλικία με τον άφεντικό της.

Ένα λοιπόν Σάββατο κατά το μεσοσάρακοστο, μπαρκάρησε ο γέρο-Γιαννιός στη γέρικη ψαρόβαρκα του και άρχισε να λάμνη κατά τα νερά της Μαυρομαντηλούς.

Ο Γιαννιός είχε δικό του τρόπο να τραβάη κουπί και ήξερε να δίνη δρόμο στη βάρκα του χωρίς να φαίνεται πώς βάζει κόπο και χωρίς να ιδρώνη. Έλαμνε όμως και ήρεμα, αλλά κανονικά. Τα χέρια του δέν τ' αβλεπε σχεδόν να κουνιόνται και δέν τον καταλάβαινες πότε έσκυβε μπροστά και πότε έγερνε πίσω.

Όστόσο ο Γιαννιός είχε άρχισει

να γερνάη και άδυνάτιζε και έπαχε. Ήταν πιά έξηντα χρόνων, τα πόδια του ύπόφεραν από ποδάγρα και δλόκληρη η άριστερή του μπάντα ήταν πιασμένη.

Μέσα στη βάρκα του είχε τα σύνεργά του της ψαρικής: Τό γάντζο που τσάκωνε τα χταπόδια, το καμάκι που κάρφωνε τα λαβράκια και τούς άστακούς, το σουπιόγαλι που ξεμαύλιζε τις σουπιές, τη λαδιά που μ' αυτήν έκανε τη θάλασσα σ' α γυαλί, όσο κύμα κι' αν είχε, κι' έδλεπε καθαρά το βυθό. Σ' αυτά περιωρίστηκε τώρα στα γεράματα και παράτησε τα δίχτυα και τα παραγάδια και τις συρτές για τούς πιδ νέους.

Υστερα από μισής ώρας δυνατό κουπί έφτασε στη γειτονιά της Μαυρομαντηλούς. Πήγε εκεί μονάχα για να διασκεδάση τη μελαγχολία του, γιατί εκείνη την ήμέρα δέν είχε έρεξη για ψάρεμα: Ένωθε μιά άνεξήγητη στενοχώρια, ένα παράξενο βάρος στην καρδιά.

Ωραία ήταν η ήμέρα κι' ο ήλιος γέρνοντας στη δύση του χτυπούσε κατάματα το γέρο ψαρά, χρυσώνοντας τα άργυρόλευκα μαλλιά του, όμορφαίνοντας το άνοιχτό τετράγωνο πρόσωπό του, που έδειχνε άνείπτωτη καλοσύνη κι' έγκαρτέρηση, και το άδύνατο κορμί του με τούς πσιωμένους και μπαλωμένους άμπάδες που φορούσε.

Ήταν άνοιξη, τα μισά του Μάρτη. Στην άντικρινή άμμουδερή ακρογιαλιά έδλεπε ο γέρο ψαράς έδω κι' εκεί χωριάτες και μερικές γυναίκες και παιδιά που από τον παραθαλάσσιο δρόμο, γύριζαν από τα χωράφια στο χωριό. Η άνοιξη είχε άρχισει να στολίζει με άνθους τα δέντρα και η θάλασσα σκόρπιζε τη μοσχοβολία της ως τα χαμόδεντρα που φύτρωναν στις άντικρινές γραφικές πλαγιές. Ένας τοσπάνος με τ' αχτένιστα μαλλιά του και το ήλιοκαμένο πρόσωπό του άπλωνε τη μακριά του γκλίτσα για να σπρώξη μπροστά μια γίδα που είχε πηδήσει κάτω από ένα βράχο στο γιαλό και είχε μείνει πίσω από το άλλο κοπάδι, γυρεύοντας βοσκή, εκεί που μονάχα άμμο και χαλίκια μπορούσε να βρής. Τό τοσπανόπουλο με το μακρύ ταγάρι του που έφτανε ως τα γόνατα, κρεμασμένο από την άριστερή μασχάλη, με την ψηλή μαγκούρα του, που ήταν διπλή από το μπόι του, έτρεχε με χαρούμενες φωνές μπροστά, στρέφοντας πίσω το κεφάλι και σιλαγώντας τούς τράγους, και το σκυλί γαύγιζε όλους τούς διάβάτες.

Η ξέρα, η Μαυρομαντηλού, δέ θα

βρίσκεται περισσότερο από τριακόσιες όργιες μακριά από την ακρογιαλιά, όπου το κύμα χυμάει με όρμη, χύνεται άπλωτο στην άμμο διά και καταπίνεται από την άμμο. Στο γιαλό μια χωριάτισσα σκυφή στην άμμουδιά έπλενε τα ρούχα της στη ρίζα ενός βράχου, που προχωρούσε μυτερός στη θάλασσα, εκεί που τα νερά άρχίζουν να βαθύνουν.

Ο βράχος αυτός λεγόταν «Μύτικας» και από την κορφή του συνήθιζαν το καλοκαίρι τα παιδιά να δίνουν έκπληκτικές βρυτιές στη θάλασσα.

Ο γιός της γυναίκας αυτής, ένα παιδάκι έφτά χρόνων, είχε ξεφύγει από τη μάνα του κι' είχε καταφέρει να σκαρφαλώση επάνω στο βράχο και τώρα στεκόταν όρθιος στην άκρη του.

Έξαφνα η μάνα ένιωθε πώς το παιδί δέν ήταν πιά κοντά της, και σηκώνοντας το κεφάλι το βλέπει στην κορφή του βράχου να τεντώνη τα χέρια του πρὸς τα έμπρός, να σφίγγη τούς γρόθους του και να γουρλώνη τα μάτια του.

Ο μικρός, που είχε δει το περασμένο καλοκαίρι τούς κολυμπητές να πηδούν από το ύψος αυτού του βράχου, έκανε κι' εκείνος πώς τάχα ήθελε να δώση βουτιά από το Μύτικα, όπως έκαναν τα μεγάλα άγόρια.

Η μητέρα άρχισε να το φωνάζει να κατέβη κάτω. Ο Γιαννιός που σκάλιζε με το γάντζο του γύρω στη Μαυρομαντηλού άκουγε τις φωνές της:

— Κατέβα, άρέ δαίμονα, άρέ λύκε ξυδάτε!

Ο μικρός έκανε τον κουφό. Η μητέρα θυμωμένη σήκωσε τον κόπανο που χτυπούσε τα ρούχα της κι' άρχισε να τον φοβερίζει μ' αυτόν:

— Έννοια σ' άρέ σκάνταλε, έννοια σ' χάρε μαυρε! Τό βράδυ σ' άρθει ο πατέρας σ' απ' το χωράφι, δώσε λόγο.

Ο μικρός εξακολουθούσε το παιχνίδι του, άψηφώντας τις φωνές και τις φοβέρες της μητέρας του. Μ' α κ' α θώς έσκυψε λίγο περισσότερο, γλυστράει, βγάξει μια φωνή, και πέφτει στη θάλασσα.

Τό κύμα σ' εκείνο το μέρος θάναι πάντα από δυο μπόγια βάθος.

Τό παιδί χάνεται μέσα στο νερό, άνεβαίνει πάλι στον άφρο και σκαρταράει και παραδέρνει και ύστερα βουλιάζει πάλι για δεύτερη φορά.

Η γυναίκα έβγαλε μια μονάχα δυνατή σκαρκατική φωνή και έξαλλη, άγριεμένη, καθώς κρατούσε τον κόπανό της, μπαίνει μέσα στο νερό.

Τό κύμα φτάνει ως τη μέση της κι' ύστερα ως το στήθος, κι' εκείνη με τον κόπανο άγωνίζεται να φτάση το παιδί που πνιγόταν κιόλας και δέ φαινόταν πιά στην επιφάνεια. Μ' α το παιδί βρισκόταν μακριά και η μητέρα δέ μπορούσε να προχωρήση περισσότερο: ήταν άδύνατο να τον φτάση, ακόμα και με τον κόπανο. Άρχισε να φωνάζει ζητώντας βοήθεια, μ' α τη στιγμή εκείνη κανένας διαβάτης δέν περνούσε απ' εκεί κοντά: όλοι είχαν περάσει το μικρό άνήφορο που χώριζε την ακρογιαλιά αυτήν από την άλλη τη γειτονική άμμουδιά και είχαν προχωρήσει πάνω από χίλια βήματα.

Κοντύτερα από όλους βρισκόταν ο Γιαννιός, που τα είδε όλα και τα

άκουσε, και με τέσσερις δυνατές κουπιές έδωσε έναν τέτοιο δρόμο στη σαπιοβαρκα του, ώστε έφτασε κιόλας στο μέρος που είχε βουλιάξει το παιδί. Βλέποντας το Γιαννιό ή μητέρα άρχισε να παίρνη κάποια έλπίδα.

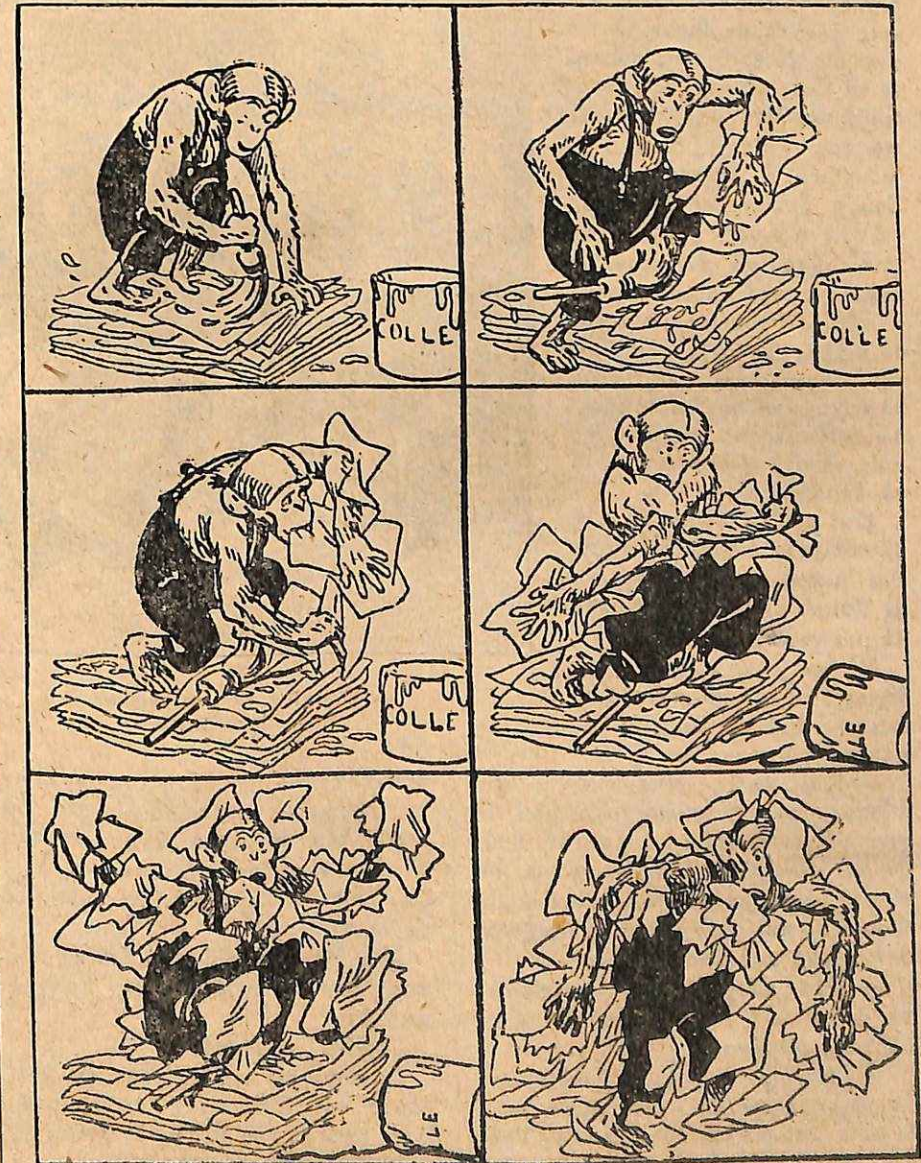
Ο Γιαννιός πήρε το γάντζο του και άρχισε να ψάχνη στο βυθό. Τό βάθος της ακρογιαλιάς ήταν άνισο κι' ο βυθός άνώμαλος. Ένώ λίγο μα κρύτερα από το μέρος όπου έπλενε η γυναίκα, κάτω από τη ρίζα του βράχου, τα νερά βάθαιναν ξαφνικά, άκόμη παραπέρα, στο μέρος όπου έφτανε τώρα ο Γιαννιός, γινόνταν πάλι ρηχότερα.

(Τό τέλος στο ερχόμενο)

Διασκευή

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΜΑ'ΙΜΟΥ, ΤΑ ΧΑΡΤΙΑ ΚΙ' Η ΚΟΛΛΑ



ΜΙΑ ΑΣΤΕΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΕ 6 ΕΙΚΟΝΕΣ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

*Ανεκρινόθη από τη Χρυσάφενια Δύση

Ο ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ MAURICE CHAMPAGNE

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Δεν είναι εδώ, εξακολούθησε η δασκάλισσα, παρά μονάχα ο Τζός ο σταυλίτης κι' εγώ που ετοιμαζόμουν να έρθω στο χωριό σου να σε είδοποιήσω να μὴν ξανακάνης τὸν κόπο να περάσης ἀπ' ἐδῶ, καὶ ὕστερα θὰ πάρω τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Παρίσι.

Ὁ Γιάννης χλώμιασε μονομιάς καὶ μόλις κατώρθωσε νὰ ψιθυρίσῃ:

— Δεν είναι πιά κανείς στο σπίτι; Ἐσείς φεύγετε; Μὰ ἡ Σούζη; Μὰ ὁ γιατρός;

— Ἐφυγαν, παιδί μου, εἶπε ἡ γκουβερνάντα. Ἐφυγαν χθὲς

τὸ βράδυ μαζί με τὸν κύριο Φουρβιέρ. Τώρα καὶ δυὸ μέρες ἡ μικρή μας Σούζη ἀδιαθέτησε ξαφνικὰ ἐνῶ κανείς δὲν τὸ περίμενε, καὶ ὁ γιατρός Ντερίδ τοὺς σύστηνε νὰ κατεβούν χωρὶς χρονοτριβὴ στὰ Μεσημβρινά, σὲ νοτιώτερο κλίμα. Ἔτσι ὁ κ. Φουρβιέρ, ὁ γιατρός καὶ ἡ Σούζη ξεκίνησαν ἀπὸ χθὲς γιὰ τίς Κάννες, καὶ θὰ μείνουν ὥσπου νὰ γίνῃ ἐντελῶς καλὰ ἡ μικρή μας ἄρρωστη. Ὁ κύριος Φουρβιέρ εἰδοποίησε κιόλας τὸ θεῖο σου γιὰ τὴν ἀναχώρησή του. Ἐγὼ θὰ ἐρχόμουν νὰ σε εἰδοποιήσω ἀπὸ μέρους τῆς Σούζης καὶ νὰ σοὺ δώσω καὶ αὐτὸ τὸ δεματάκι.

Καὶ μετὰ τὰ λόγια αὐτὰ ἡ δασκάλισσα ἔδωσε στὸ παιδί ἓνα μικρὸ κουτί, τυλιγμένο μετὰ ἄσπρο χαρτί καὶ δεμένο μετὰ μιὰ γαλάζια κορδέλλα.

Μ' ἓνα μηχανικὸ κίνημα, δίχως νὰ ξέρῃ καλὰ-καλὰ τί ἔκανε, ὁ Γιάννης πήρε τὸ δεματάκι ποὺ τοῦ ἔδινε ἡ νέα.

— Καὶ τώρα, εἶπε ἐκείνη, φιλώντας τον, ἡ παραγγελία μου ἔγινε. Ἐγὼ θὰ πάω νὰ βρῶ τὴ Σούζη σὲ μιὰ βδομάδα. Θέλεις νὰ πῶ τίποτε ἀπὸ μέρους σου στὸν κύριο Φουρβιέρ καὶ στὸν γιατρὸ Ντερίδ καὶ στὴ μικρή μας ἄρρωστη;

— Πῆτε τους πολλὰ χαιρετίσματα, ψιθύρισε ὁ Γιάννης ποὺ τὰ εἶχε δλότελα χαμένα.

— Ἐννοία σου. Δὲ θὰ λείψω. Ἐλα, φίλησέ με ἄλλῃ μιὰ φορὰ, παιδί μου, καὶ καλὴν ἀντάμωση. Τρέχω νὰ προλάβω τὸ τραῖνο. Ἀντίο, Γιάννη, κουράγιο, παιδί μου. Θὰ σοὺ γράφουμε! Ἀντίο!

Κι' ὁ Γιάννης ἔμεινε μόνος του στὴ μέση τοῦ δρόμου, ἓνα βήμα ἀπὸ τὴν πόρτα, ποὺ μετὸς τὴν χαρὰ ετοιμαζόταν νὰ περάσῃ.

Ἡ ἀπρόοπτη αὐτὴ ἀναχώρησις ἦταν τόσο ξαφνικὴ γιὰ τὸ Γιάννη ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ αἰσθανθῇ καμμιά λύπη αὐτὸ ποὺ αἰσθανόταν ἐκείνη τῇ στιγμῇ ἦταν κατὰπληξὴ ποὺ τὸν κρατοῦσε ἐκεῖ, καρφωμένο στὴν ἰδια θέση, ἀμίλητο, ἀδάκρυτο, μὰ τόσο χλωμό, ποὺ θάλεγε κανεὶς πὼς δὲν τοῦ εἶχε μείνει στάλα αἷμα.

Πόσῃ ὥρᾳ ἔμεινε ἔτσι, δίχως νὰ



«Ὁ θεῖος του τοῦ ἔδωσε ἓνα φοβερὸ μπάτσο»

κουνηθῇ ἀπ' τὴ θέση του, κρατώντας σφιγμένο σπασμωδικὰ στὰ δάχτυλά του τὸ μικρὸ ἄσπρο κουτάκι ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ἡ δεσποινὶς Λουίζα; Οὔτε κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν ἤξερε νὰ πῇ.

Μιὰ ἀνδρική φωνὴ μὲ ξενικὴ προφορά τὸν ξαναγύρισε στὴν πραγματικότητα.

— Ἀο, σὺ μικρός;

Σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ ἀντίκρουσε τὸν Τζός, τὸν Ἀγγλο σταυλίτη, ποὺ μετὸς τὴν πίπα στὸ στόμα τὸν κοίταζε χαμογελώντας.

— Ἐρεῖς; ἔκανε ὁ σταυλίτης. Ὁλοὶ ἔφυγες. Καὶ ἐγὼ πηγαίνεις συ-

ναντήσης αὔριο. Ἀντίο, μικρὸς Τζών! Καὶ ἀφοῦ ἔσφιξε θερμὰ τὸ χέρι τοῦ παιδιοῦ, ὁ Ἑγγλέζος ἔφυγε καπνίζοντας τὴν ἀχώριστη πίπα του.

Ἔτσι λοιπόν, ἦταν ἀλήθεια! Ὀλοὶ εἶχαν φύγει, ἡ βίλλα εἶχε μείνει ἔρημη καὶ γιὰ καιρὸ, πολλὸν καιρὸ, δὲν θὰ ἔβλεπε τοὺς φίλους του. Καὶ πάλι ἔμεινε μόνος, ἐντελῶς μόνος, ὁλομόναχος!

Μερικὲς στιγμὲς ἀκόμη ἔμεινε κοιτάζοντας τὴ μεγάλη καγκελόπορτα, τὴ σκεπὴ τῆς βίλλας ποὺ ξεχώριζε ἀνάμεσα στὶς φυλλωσιὲς τῶν δέντρων.

Ἔστερα, ἀπελπισμένος, μετὰ σφιγμένη τὴν καρδιά κι' ἄδειο τὸ κεφάλι, μὰ δίχως νὰ χύσῃ ἓνα δάκρυ, γύρισε πίσω στὸ Τρεπόρ.

Τὸ μεγάλο ρολόι τῆς ἐκκλησίας κτυποῦσε τρεῖς καὶ μισή ὅταν ὁ Γιάννης ἔφθασε στὸ χωριό. Ἦταν ἡ ὥρα ποὺ τὸν περίμενε κάθε ἀπόγευμα ἄγαθὸς παπὰς γιὰ νὰ τοῦ κἀνῃ τὸ τακτικὸ του μάθημα· μὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, γιὰ πρώτη φορὰ ὁ Γιάννης δὲν πῆγε στὸ μάθημά του.

Βρισκόταν σὲ τέτοια κατὰπτωση, ποὺ κι' ὁ μεγαλύτερος ἀκόμη κίνδυνος ἀντὸν ἀπειλοῦσε, δὲν ἦταν ἄξιος νὰ κἀνῃ οὔτε τὸ παραμικρότερο κίνημα γιὰ νὰ τὸν ἀποφύγῃ.

Μηχανικὰ πῆρε τὸ δρόμο τῆς παραλίας καὶ βγήκε στὴν προκουμιά. Δίχως νὰ τὸ καταλάβῃ πῶς, ἔφθασε στὸ μέρος ποὺ ἦταν ἀραγμένη ἡ «Χελιδόνα». Λίγα λεπνὰ ἀργότερα ἔπεφτε ἀπελπισμένος ἐπάνω σ' ἓνα μεγάλο σωρὸ σχοινιά ποὺ βρισκόντανε μπροστὰ στὴν κουραστή.

Στὴν πρόμη, οἱ ναῦτες, καθισμένοι κοντὰ στὸ τιμόνι, μπάλωναν κάτι παλιὰ δίχτυα σιγανοτραγουδώντας.

Μόλις σήκωσαν τὸ κεφάλι τους νὰ τὸν κοιτάξουν ὅταν τὸ παιδί μπῆκε στὸ καΐκι.

Ὁ τόσο ὁ Γιάννης εἶχε βυθιστεῖ καὶ πάλι στοὺς ρεμδαμούς του, ποὺ τὸν ἔφεραν δυὸ μῆνες πίσω. στὴν εὐτυχισμένη ἐκείνη μέρα ποὺ ἡ Σούζη κι' ὁ πατέρας τῆς εἶχαν ἀνεβῇ γιὰ πρώτη φορὰ ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ ἴδιο καΐκι.

Πόσα πράγματα δὲν εἶχαν συμβεῖ ἀπὸ τότε! Πόσα πράγματα!

Καθὼς ἦταν ἔτσι καθισμένος καὶ συλλογιζόταν, κατὰλαβε πὼς γινόταν μιὰ περιέργη κίνησις στὸ καράβι.

(Ἀκολουθεῖ)

KIMON ALKIANE

Η ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ EUDOXIE DUPUIS

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τὸ ἀμαξάκι αὐτὸ ἦταν τὸ μεγαλύτερο καμάρι τῆς Μπέττυ καὶ τὸ μεταχειριζόταν κάθε μέρα γιὰ νὰ πᾶν νὰ κἀνῃ τὰ ψώνια τῆς στὴν πόλη, ἢ τὴ βίζιτὰ τῆς στοὺς φίλους τῆς Βάν-Κούρτ. Τὸ μεγάλο ἀμάξι ποὺ τὸ δὴγοῦσε ὁ Πέτρος, δὲν τὸ μεταχειριζόταν παρά μονάχα στὶς ἐπίσημες περιστάσεις ἢ ὅταν ἐδῶναι περιπάτο μετὸς τὴν οἰκογένειά τῆς, δηλαδὴ μετὰ τὴν γιαιγιά, μετὰ τὸν Τζᾶκ καὶ μετὰ τὸ μωρό.

Ὁ Ντίξι, τὸ ἀλογάκι τῆς Μπέττυ, ἀνῆκε σ' ἓνα εἶδος ἀλόγων ποὺ βρίσκονται στὶς Νότιες Πολιτεῖες, τῆς Ἀμερικῆς. Εἶναι ζῶα πολὺ δυνατὰ ἀλλὰ ἐξαιρετικὰ μικρόσωμα, καὶ τὸ ἀλογό αὐτὸ δὲν ἦταν καὶ πολὺ ψηλότερο ἀπὸ τὸν σκύλο τὸν Σίνδεϋ. Τὰ φῆνουν καὶ μεγαλώνουν ἐλεύθερα στὶς ἀπέραντες πεδιάδες τῆς πατρίδας τους. Τρέφονται μετὰ χλωρὸ γρασίδι κι' ὅταν διψοῦν, σκάβουν τὴν ἄμμο μετὰ τὴν ὀπλὴ τους καὶ πίνουν τὸ νερὸ ποὺ σουρώνει στὶς τρύπες ποὺ ἀνοίγουν.

Ὅταν ὁ ἀφεντικός τους θέλει νὰ πουλήσῃ κανένα, τὸ τσακώνει μετὰ τὸ λάσσο, τὴν μακριὰ θηλειὰ ποὺ μεταχειρίζονται στὶς Δυτικὲς Πολιτεῖες γιὰ νὰ πιάνουν τὰ γίδια ἄλογα. Ὑστερὰ τὸ ἀλογάκι ξουρίζεται, γιὰτὶ ἡ τρίχα τοῦ φθάνει σὲ μεγάλο μᾶκρος, μιὰς ὁλόκληρης πιθαμῆς καμμιά φορά, καὶ σηματοδεύεται μετὰ καυτὸ σίδερο. Καὶ τὰ νοπότακτα αὐτὰ πλάσματα μέσα σὲ λίγο καιρὸ γίνονται τὰ πιὸ ὑπάκουα καὶ ἡμέρα ὑποζύγια ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ.

Φτάνουν σὲ πολὺ μεγάλη ἡλικία καὶ ὁ Ντίξι εἶχε κιόλας δεῖ εἴκοσι ἀνοίξεις νάνθιζον στοὺς κάμπους, ὅταν ὁ Ριχάρδος Βάν-Κούρτ τὸν ἀγόρασε γιὰ τὴ Μπέττυ.

Ἡ Μπέττυ εἶχε μάθει μετὰ μεγάλη εὐκολία νὰ ὀδηγῇ τὸ ἐλαφρὸ ἀμαξάκι. Τὸ ἀλογάκι ὅμως φαινόταν σὰν νὰ ντιλαμβανόταν ὅτι ἡ μικρὴ του κυρία ἦταν πολὺ πιὸ νέα ἀπ' αὐτὸ τὸ ἴδιο καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ ἔχῃ μαζί τῆς μεγάλη ὑπομονὴ καὶ νὰ δείχνῃ τόση φρόνησις ὅση τῆς ἔλειπε ἐκείνης. Κι' ἔτσι ὁ Ντίξι καὶ ἡ Μπέττυ συμβιβαζόνταν λαμπρά.

Ἡ Μπέττυ πέρασε πρῶτα ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς φίλης τῆς τῆς Τίλλης καὶ κατόπι τὸ ἐλαφρὸ ἀμαξάκι διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόλη.

Δυὸ ὥρες ἀργότερα γύριζε πίσω φέρνοντας τὰ δυὸ κορίτσια φορτωμέ-

να με ταμπούρλα, σάλπιγγες, κλαπασούμπαρα, κουδουνίστρες, φουσάρμονικες, καστανιέτες, τρίγωνα καὶ τέλος ὅλα τὰ μουσικὰ ὄργανα ποὺ ἦταν ἄξια νὰ ἐμφανισθοῦν σὲ μιὰ «ἀστεία ὀρχήστρα» καὶ νὰ κἀνουν θόρυβο.

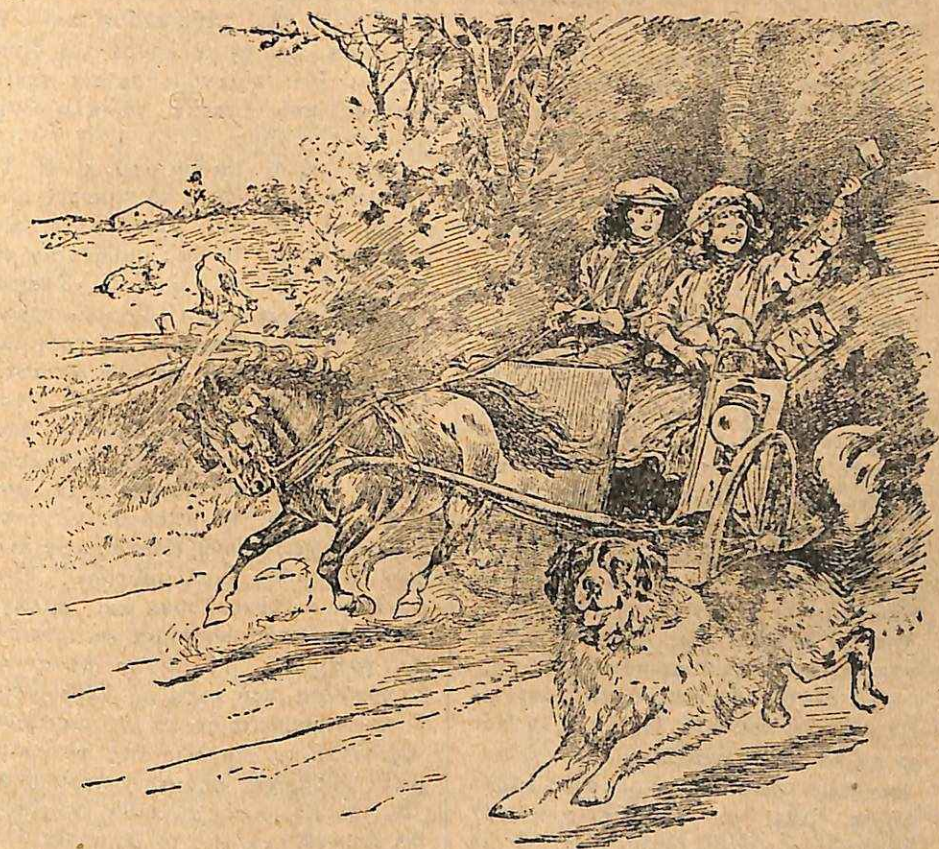
Τὰ ψώνια τους τὰ συμπλήρωνε μιὰ σημαία μετὰ τὰ χρώματα καὶ τὰ τριάντα ἐννιά ἀστέρια τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Ἡ Μπέττυ δὲν εἶχε μπορέσει νὰ

μαστε, τόσο περισσότερο θὰ γελάσουμε.

Ὅταν ἡ Μπέττυ γύρισε στὸ σπίτι, ὁ Τζᾶκ εἶχε κιόλας εἰτοιμάσει τὸν κατάλογο τῶν προσκαλεσμένων καὶ εἶχε κιόλας γράψῃ ἀπὸ ἓνα μπιλλιετάκι στὰ διάφορα σπίτια. Ἡ Μπέττυ ἀνέβηκε ἀπάνω καὶ ἀνοίξε μετὰ καμάρι τὰ πακέτα τῆς καὶ τὰ κουτιά τῆς.

Ὁ Τζᾶκ χύμηξε εὐθὺς καὶ ἄρπαξε τίς καστανιέτες κι' ἄρχισε νὰ τὶ παίζει μετὰ τέτοιο κέφι, ὥστε ἡ Μπέττυ ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν κάμαρα βουλώνοντας καὶ τὰ δυὸ τῆς αὐτιά.



«Τὸ ἀμαξάκι αὐτὸ ἦταν τὸ μεγαλύτερο καμάρι τῆς Μπέττυ» (Σελ. 391, στ. α'),

κρύψῃ ἀπ' τὴν φίλη τῆς τὸ μουσικό. Γιατὶ τί εὐχαρίστησις αἰσθάνεται κανεὶς νὰ ἔχῃ ἓνα μουσικό, ἀντὶ τοῦ καὶ τὸ κρατήσῃ γιὰ τὸν ἑαυτό του; Ἡ Τίλλη βρήκε ἔξοχη τὴν ἰδέα τῆς φίλης τῆς καὶ ὑποσχέθηκε νὰ τὴν βοηθήσῃ ὅσο περισσότερο μποροῦσε.

— Αὔριο λοιπόν, εἶπε ἡ Μπέττυ σταματώντας τὸ ἀμαξάκι τῆς μπροστὰ στὴν πόρτα τῆς φίλης τῆς. Ἐλα νωρίς. Θὰ μείνῃς νὰ φᾶς μαζί μας.

— Ὅχι ἐρῶ, εἶπε ἡ Τίλλη. Ὁ φέρω μαζί μου καὶ τὸν ἀδελφὸ μου, τὸν Τόμ.

— Ὡραία. Ὅσο περισσότερο εἶ-

Τὸ βράδυ στὸ τραπέζι ἔκανε γνωστὰ τὰ σχέδιά τῆς στὴν γιαιγιά Τζένη καὶ ἡ ἀγαθὴ κυρία φάνηκε ἐνθουσιασμένη μετὰ τὴν λαμπρὴ αὐτὴν ἰδέα τοῦ τριπλοῦ ἑορτασμοῦ.

— Καὶ πῶς ὅντων χρόνων ἀκριβῶς θὰ γίνετε; ρώτησε, γιὰτὶ κι' αὐτὴ εἶχε τὴν ἰδέα τῆς.

— Τὴν πρώτη Σεπτεμβρίου ἐγὼ θὰ κλείσω τὰ δεκατρία, εἶπε ἡ Μπέττυ, ὅπως τουλάχιστο μετὰ βεβαιώσε ὁ κύριος Μόρρις. Ὁ Τζᾶκ λέει ὅτι εἶναι δεκατεσσάρων ἐτῶν καὶ γιὰ τὴν Πόλλυ τὸ ξέρουμε ὅτι εἶναι τριῶν μόλις. Ἡ διευθύντρια τοῦ βρεφοκομείου μᾶς εἶπε ὅτι ἔχει γεννηθεῖ

Κι' από τὸ μοναστήρι ἦταν ἀνάγκη νὰ πάρῃ τὸν ἡγούμενο, τὸν πιὸ ἡλικιωμένο ἀπ' ὅλους; Δὲν ὑπῆρχε ἄλλος καλόγερος πιὸ νέος, γιὰ νὰ πάῃ μαζί του; — Θὰ ἐ-ἐκκολοθηῶ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: **Ἀλπινιστὴν** (εἶδες ὅτι τὸ γράμμα τῆς ἐξαδέλφης σου βρέθηκε κι' ἐξετρίχθη· περιμένω νὰ μοῦ ξαναγράψῃς.) **Ἀήτητον** (ἐστειλὰ ἢ γελοιογραφικὴ σειρὰ ἀτεχνὰ ἀντιγραμμένη) **Ροδῆτον** (αὐτό, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκρινα· χαίρω πολὺ κι' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια πού με συγκίνησαν βαθιά.) **Γαλανὴν Πειραιωτοπούλαν** (εὖγε! συγχαρητήρια! κι' ἀκόμα σ' εὐχαριστῶ πού, ὅταν ὁ καθηγητῆς σου σοῦ εἶπε ὅτι ἡ ἐκθεσὶ σου στὰ Νέα Ἑλληνικά ἦταν «θαυμασία καὶ μιὰ ἀπ' τὶς ἀξέχαστες», τοῦ ἀπήντησες: «μὰ εἶμαι Διαπλάσοπούλα, γι' αὐτό!») **Γλυκεῖαν Παρηγοριάν** (βέβαια, ὅταν ἀφίγη κανεὶς νὰ μαθεύονται πολλὰ φυλλάδια καὶ διαβάξῃ τίς συνέχειες μαζί, τὰ μυθιστορήματα τοῦ φαίνονται ὠραιότερα· ἀλλὰ... ποίος ἔχει τὴν ὑπομονή! αὐτὸ γίνεται κατ' ἀνάγκην στὴ μελέτῃ τῶν Διαγωνισμῶν.) **Σούζην Σαφοῦν** (χαίρω πού σοῦ ἐνέκρινα τὸ προτιμώμενο· τὸ κομμάτι σου θὰ τὸ διαδῶ με τὴ σειρά του καὶ θὰ σοῦ πῶ ἄλλη φορὰ ὅμως νὰ τὸ γράψῃς χωριστά, σ' ἄλλο χαρτί, ὅχι σὰ συνέχεια τοῦ γράμματός.) **Μορτάνι** (εὖγε καὶ σὺ γιὰ τὸ «καλλιγραφικώτατο» 9· καὶ τώρα σοῦ εὐχομαι νὰ τελειώσῃς τὸ καλοκαίρι σου ὅσο ὥρατα τὸ ἀρχίσῃς.) **Εἰρηνικὸν** (αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινα· χαίρω πολὺ, μικρὲ μου· γράφε μου.) **Νεραΐδαν τῶν Ἀργῶν** (μόνο τόμο, ὅπως λέει ὁ Ὁμήρος· ἐστειλὰ 10 τετράδια· εὖγε γιὰ τὸ δέκα! ἐγώ... τὸ περίμενα.) **Κρυφὴν Καρδούλαν** (εὐχαριστῶ, παιδί μου· ἄλλὰ τέτοια σχέδια δὲν δημοσιεύω.) **Πληγωμένην Καρδούλαν** (μὲ αὐτό, πέε, εἶναι ἄριστα σωστό· εὖγε! ἢ Μαγικὴ Εἰκὼν κάπως ἀτεχνή.) **Χρυσό-νευρο, Διάναν** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 3 'Ιουλίου, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 265ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 15 Σεπτεμβρίου.

377. Δεξιόγραφος

Τὸ πρῶτο ἀκοῦς ἀπ' τὸ τριζόνι,
Τὸ δεύτερο δὲν λείει κακά,
Τὸ σύνολό μου ξαφνικά
Γνωστὴ μας πόλιν φανερώνει.

Λευκάτας

378. Μεταγραμματισμός

Μὲ Φι εἶναι ἐκεῖνο πού βαστᾷ
Μιά μέρα μόνο καὶ περναῖ
Σὰν ἓνα ὄνειρο πού πλάθει...
Μὲ Νι τὰ ξέρει ὅλα σωστά,
—Καὶ ψέμματα κι' ἀληθινὰ—
Καὶ ρῶτα τὸν ἄν θες νὰ μάθῃς.

Χρυσὴ Πεταλουδίτσα

379. Ἀναγραμματισμός

Τὸ κῆμα ἐγὼ φωτίζω,
'Απειράχτο ἂν μάφισης·
Καὶ πάλι τὸ στολίζω,
'Αν μἀναγραμματίσῃς.

Δεκαεπταετῆς Ὀνειροπέλος

380. Τονόγραφος

Τὸ κοινότερο προσφάτι,
'Αν κανέναν δὲν τὸ φάη
Μά τὸν τόνον ἀπλῶς κινήση,
Πόλιν ἀρχαία θάπαντήση,

Πανσῆς

381. Ψαροκόκκαλον

```

      *      *      *      *
    *      *      *      *
  *      *      *      *
*      *      *      *
  *      *      *      *
    *      *      *      *
      *      *      *      *

```

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων ὥστε νάναγινώσκονται κατὰ σειρὰν: μέρος τοῦ ποδός, ζῶον χορτοφάγον, τύραννος τῶν Συρακουσῶν, ζωϊκὴ οὐσία, δοχεῖον, ὥρα τοῦ ἔτους, μέρος τοῦ σώματος καὶ τοῦ βου-
νοῦ, ἀπαραίτητον διὰ τὴν ζῳήν.

Βραϊλιάννα

382. Κρυπτογραφικόν

1234567485 = Στρατηγός
2316 = Ἱστορικὴ νῆσος
3685 = Πιλήθος
4345585 = Ποταμός
5247485 = Ἀστὴρ
6123 = Ποιμὴν
72346 = Διαπλάσοπούλα
812385 = Μαγειρικόν

Δημήτριος Λυγερινός

383. Ἐπιγραφή

	ΩΜ	ΙΝ	
ΠΡ			ΟΝ
	ΕΝ	ΑΔ	
ΠΕ			ΑΤ
	ΟΝ	ΥΝ	
		ΦΥ	

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Μυστηριώδης

384. Ἀκροστιχίς

Τὰ δυὸ πρῶτα γράμματα ἐκάστης τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν ὀμηρικὸν βασιλεῖα:
1, Μούσα· 2, Ἀρχαία πόλις· 3, Χώρα τῆς Ἑλλάδος· 4, Εὐρωπαϊκὴ Πρωτεύουσα.

Τριφασικὸν

385. Ἑλλιπασύμφωνον

ωε - αὠ - ωε - εα - οου
(Λειτουργικόν)

Δὲν Κιχώτης

386. Γριφος

η η η	ἄλλο
η η η	2 ν Τ ἄλλο
η η η	ἄλλο
	Πιτσιρίκος

Λ Υ Ξ Ε Ι Σ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 18

202. Χαμόμηλον (χάμω, μῆλον).—
203. Μῦτρον-Μυρτῶν.—204. Ἰούδας-Βούδδας.—205. Κλειώ-κλειώ.
206. Μ Υ Κ Η Ν Α Ι 207. Χαλιμὰ
Υ Α Ε Λ (ΧΑΛΙ, ΜΑ...)
Κ Α Λ Α Μ Α Ι —208. ΥΠΕ-
Η Α Ε Σ Ρ Ι Ω Ν - Η-
Ν Ε Μ Ε Σ Ι Σ Ρ Α Κ Λ Η Σ
Α Α Ι Ο (ΥΦΗΛΙΟΣ,
Ι Α Ι Σ Σ Ο Σ ΠάΡαλος, 'Ε-
κΑβη, ΡαΚίνας, 'ΙωΑκός, 'ΩΔΗ, Νί-
Συρος).—209. 'Οποῖος φυλάει τὰ ροῦ-
χα του ἔχει τὰ μισά.—210. Οὐδὲν και-
ρὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον (οὐδ' ἐν κε, ν, ὄν
ὑπὸ τόνον, λ, 'Ιων).

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δη-
λώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυν-
σιν εἰς τὸ γραφεῖον μας ἀποστέλλοντες
καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς
νέας τακτικῆς. Ἄλλως δὲν εὐθυνομέθα
διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΓ'—383]

Ξαναρχίζω τὴν ἀλληλογραφίαν μου μετὰ μεγάλα παιδιά, **Ἐλντα, Λυσόχαρτο, Νινέττα** (τοῦ 1932) θέλωθε; Διεύθυνσις ΑΓ'—332.

Τάσος Λούζης

[ΑΓ'—384]

Ανταλλάσσω γραμματόσημα μετὰ διαπλάσοπούλα-ες γράφατε ποῖα διαθέτετε καὶ ποῖα ζητεῖτε, Δ/σις: **Ἀγγελία** (ΑΒ'—407).

Χρυσὴ Πεταλουδίτσα

[ΑΓ'—385]

Μεγάλῃ χαρὰ θὰ μοῦ φέρει ἓνα σας τετραδιάκι, ἀγαπητὰ Διαπλάσοπούλα-Διαπλάσοπούλες. Ἀνταποδίδω ἀμέσως. Διεύθυνσις μου: **Καν Σοφίαν Ἀνδρέου, Σωκράτους 56 Θεσσαλονίκη**. Γιὰ τὸ **Μακεδονικὸν Ἐντελβαίς**

[ΑΓ'—386]

Νόρα, ἡ διεύθυνσις σου γιὰ ν' ανταποδῶσω τετραδιάκι;

Ἀγκάθι

[ΑΓ'—387]

Ερση Δρόσου, **Ἠλιογέννητη, Λιάνα, Ναις, Νταῖζ, Λεπτούλα, Ἰζόλδη Ταξιδιώτη, Χρυσάλλης, Αἴγλη, Ἀγγελούδι, Ἀγνούλα, Λεβάντα, Σπύθα** ανταλλάσσουμε τετραδιάκια; Στείλτε: Πρόξενον Ὀλλανδίας, Κέρκυρα, γιὰ **Δυσόχαρτο**

[ΑΓ'—388]

Πληγωμένη **Ἀετὲ, Θάλη Βλαστέ**, λυποῦμαι πού δὲ μπορῶ νάπαντήσω στίς προτάσεις σας. (Ἡ συλλογὴ μου Μυστικῶν εἶναι ἔτοιμη γιὰ τὸ βιβλιοδετεῖο καὶ δὲν μοῦ μένουν τετράδια λευκά). Ὡστόσο ἡ προτίμησή σας με τιμᾷ. **Ἰππότη τοῦ Ἀέρος**, περιμένω τετραδιάκι, δὲν ἔλαβες δικό μου;

Τάσος Λούζης

[ΑΓ'—389]

Ελλείπει ἀπαντήσεων βραβεῖου μετὰ Γ' βραβεῖον τὸ **Ἑλληνικὸ Ἀκρογιάλι**. Στείλαντας ὑπερσυχαιστῶ.

Γαργαντούας

[ΑΓ'—390]

Δέν θάναν ὥρατο νάλληλογραφῇ ὁ **Ἀήτης** μετὰ τὴν **Καρδιονκλέφτρα**; Δ/σις: (ΑΓ'—286).

Καρδιονκλέφτρα

[ΑΓ'—391]

Εναμπουκετάκι δλόθερμες εὐχὲς στέλνω στὴ γιορτὴ σου, **Δάκρυ Ψυχῆς**.

Ὀνειροπλέχτρα

[ΑΓ'—392]

Αλληλογραφῶ μετὰ ὅλους-ες. Γράφατε: **Νικόλαον Πάσχον, Ἐταιρεία Παντοπωλῶν, Κοζάνη**, διὰ: **Βουνέφαλον**

[ΑΓ'—393]

Πρωτοπαίνοντας στὴν κίνησιν τῆς Διαπλάσεως χαίρετ' ὅλους-ες.

Βουνέφαλος

[ΑΓ'—394]

Δυσόχαρτο, ανταλλάσσουμε τετραδιάκια; Στείτε πρώτος: **Ἀγαθοκλὴν Χριστοφορίδην, Κόδρου, 1-Β, Ἀθήνας**, διὰ: **Γέρο-Δήμον**

[ΑΓ'—395]

Π...α, γιὰτὶ τόση περιφρόνησι; Σὰς ὀφείλω κάποια ἐξήγησιν. Νὰ ἐλπίζω πὼς αὐτὴ θὰ μᾶς συμφιλίωσιν; Περιμένω.

Ν.

[ΑΓ'—396]

Μέντιουμ, «Μακεδονόπουλο», ἔλαβα εὐχαριστῶ. Αἶλ, πὼς πήγανε οἱ διαγωνισμοί; **Θεότρελλη**